

Genstande hen foran Præstegaarden, hvor Tvangsavktionen skulde afholdes. Her tilbagekøbte de under stor Munterhed deres Ejendele, som de derefter atter kørte bort i et hoverende Triumftog.

Havde Provst Tønnesen saaledes skellig Grund til at være misfornøjet med sin Formands Forhold til Menigheden, var han ham til Gengæld dobbelt taknemlig for den fyrstelige Bolig, han havde efterladt ham. Denne svarede just til, hvad der efter hans Forestilling var en passende Residens for vor Herre Kristi Statholder i Vejlbj og Skibberup Sogne; og den var da heller ikke uden Skyld i, at han endnu hensad i dette — i Forhold til hans Alder og Anciennet — temmelig tarvelige Embede. Hertil bidrog dog ogsaa en formentlig Krænkelser, der var bleven ham tilføjet fra højere Steder, og som han antog skyldtes personligt Nag hos hans nærmeste Overordnede, den saavel i kirkelig som politisk Henseende sjælden frisindede Bisp, til hvis Udnævnelse han for et Øjeblik siden i sin Samtale med Kapellanen havde hentydet. Det var nemlig ikke Provst Tønnesens Fejl at værdsætte sig selv for ringe; og da han et Par Gange var bleven forbigaaet ved Besættelsen af Landets større Embeder, betragtede han dette som en bevidst Forurettelse og besluttede ikke oftere at søge om